

ΜΑΡΙΑ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ Η ΠΕΝΘΕΡΑ

Το

αίσιον μένο

Αληθινή ιστορία

φυγείν αδύνατον

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ: 6.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το απωθημένο φυγείν αδύνατον**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μαρία Παναγοπούλου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θάνος Κακολύρης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Μαρία Παναγοπούλου, 2022
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Jitka Saniova/Arcangel,
Gabriela Alejandra Rosell/Arcangel
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2022, 6.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4236-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4237-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΜΑΡΙΑ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ

Το αιώνημένο
φυγείν αδύνατον

Στον Κώστα μου,
που τριάντα χρόνια τώρα μου κρατάει το χέρι
για να κάνω μέρα κάθε «σκοτεινή νύχτα της ψυχής» μου.

Σαντορίνη

ΕΤΟΣ 1998

Τρίτη 1η Σεπτεμβρίου

Το λυκόφως είχε απλώσει το πέπλο του πάνω από την Καλντέρα της Σαντορίνης, χρωματίζοντας με πορφύρα τα υπερπολυτελή σκάφη που βρίσκονταν αρόδο στον όρμο του Μπάλου. Οι είκοσι πέντε καλεσμένοι του πιο πολυσυζητημένου γάμου που είχε γίνει τις τελευταίες δεκαετίες στο νησί είχαν σκαφαλώσει στο υπόσκαφο παρεκκλήσι της Παναγιάς και απολάμβαναν τη μυσταγωγία του επιβλητικού ηλιοβασιλέματος, εν αναμονή του ζευγαριού. Κόντρα στην παράδοση, που θέλει τον γαμπρό να φτάνει πρώτος και να περιμένει υπομονετικά την άφιξη της καλής του, οι μελλόνυμφοι είχαν επιλέξει να φτάσουν μαζί στην εκκλησία.

Η εμφάνιση της κάμπριο γαλάζιας Bentley με τα λευκά δερμάτινα καθίσματα μαγνήτισε την προσοχή όλων, κλέβοντας την παράσταση από τον ήλιο. Ο Ανάργυρος, πανέμορφος μέσα στο μπλε ρουά γαμπριάτικο κοστούμι του, κατέβηκε από τη θέση του οδηγού. Με μια θεατρική υπόκλιση κατευθύνθηκε στην πλευρά του συνοδηγού για να ανοίξει την πόρτα στη νύφη υπό το ένθερμο χειροκρότημα των εκλεκτών καλεσμένων.

Ακολούθησε η καλλίγραμμη μικροσκοπική σιλουέτα της Άννας που, ακροβατώντας στα πανύψηλα ασημιά πέδιλά της, στάθηκε μπροστά του ντυμένη με ένα σέξι φόρεμα που καθόλου δε θύμιζε νυφικό. Ασφυκτικά στενό, το μήκος του έφτανε μέχρι τη μέση των μηρών, αφήνοντας σε κοινή θέα τα λεπτά πόδια της, ενώ η ψηλή λαιμόκοψη με τους ακάλυπτους ώμους κατέληγε σε μια προκλητικά γυμνή πλάτη που βροτοφώναζε την απουσία στηθόδεσμου.

Φτιαγμένο από ολομέταξο ελαστικό τούλι γκριζου χρώματος, με μπεζ σατέν μεσοφόρι στην απόχρωση του δέρματος και κεντημένο με εκατοντάδες αυθεντικά κρύσταλλα Swarovski, δημιουργούσε την αίσθηση ότι η λεπτοκαμωμένη γυναίκα είχε πάει στον γάμο της γυμνή, πασπαλισμένη με ασημόσκονη!

Μια απόκοσμη ησυχία βασίλευσε ξαφνικά στον όρμο του Μπάλου, θαρρείς και κάποιος αόρατος μαέστρος έκανε νεύμα με την μπαγκέτα του στη φύση να πάψει κάθε ήχο. Μέσα σε μια στιγμή οι πάντες βυθίστηκαν στη σιωπή, μια σιωπή που αρμόζει στο πένθος και όχι στη χαρά.

Η Άννα κοίταξε ανήσυχη τον Ανάργυρο. «Μας κοιτάνε όλοι παράξενα ή είναι ιδέα μου;» τον ρώτησε.

«Μας καμαρώνουν, μεταξένια μου», την καθησύχασε τρυφερά εκείνος προτάσσοντας το μπράτσο του. Στηρίχτηκε πάνω του η κοπέλα κι έτσι ενωμένοι άρχισαν να κατηφορίζουν στο στενό πέτρινο μονοπάτι που θα τους οδηγούσε στο παρεκκλήσι, ανυπόμονοι για τη στιγμή που η ευλογία του Θεού θα τους ονόμαζε συζύγους, υπερνικώντας τις διαφωνίες των ανθρώπων.

Η είδηση είχε πέσει σαν βόμβα στα κοσμικά σαλόνια της Αθήνας και είχε ταραξει συθέμελα την κοινωνία του νησιού. Ένας από τους πιο περιζήτητους εργένηδες της χώρας, ο ει-

κοσιοκτάρχονος Ανάργυρος Σαντοριναίος, γοητευτικός, καλλιεργημένος, συνιδιοκτήτης του υπερπολυτελούς ξενοδοχείου *Kallisti Golden Suites** στην Οία της Σαντορίνης, θα παντρευόταν μια από τις υπαλλήλους του! Η απόφαση της αδελφής του, Καλλίστης, να πραγματοποιηθεί η γαμήλια τελετή σε πολύ κλειστό κύκλο είχε αρχικά σκορπίσει απογοήτευση στα εκατοντάδες εξέχοντα μέλη της υψηλής κοινωνίας που επιθυμούσαν διακαώς να παραστούν στο μυστήριο. Η πρόσκληση όμως για το μεγάλο πάρτι που θα ακολουθούσε, παρουσία σχεδόν πεντακοσίων καλεσμένων, τους είχε γλυκάνει την πίκρα.

Λίγα μέτρα χωρίζαν τώρα το ζευγάρι από το πλάτωμα της Παναγιάς του Πάλου, όπως αποκαλούν οι ντόπιοι το εκκλησάκι, όταν η μορφή της Καλλίστης Σαντοριναίου εισέβαλε βίαια στο οπτικό τους πεδίο. Πάγωσε η Άννα στη θέα της κουνιάδας της. Η ανάσα της κόπηκε και το αίμα ανέβηκε με φόρα στο κεφάλι της, κάνοντας τα μαύρα βράχια να αρχίσουν να περιστρέφονται γύρω της σαν δερβίσηδες. «Κατάλαβες τώρα, Ανάργυρε, γιατί η λατρεμένη σου αδελφή επέμενε να μου κάνει δώρο αυτό το πανάκριβο νυφικό;» γρύλισε μέσα από τα δόντια της.

Κουνιάδα και νύφη στάθηκαν αντικριστά και αλληλοκοιτάχτηκαν με μάτια αγριμιών που ετοιμάζονται να υπερασπιστούν την κυριαρχία τους. Μαρμαρωμένος ο γαμπρός, έμεινε να ατενίζει το κενό. Αντιλαμβανόταν ότι μόνο μια δική του δραστική παρέμβαση ήταν ικανή να αποτρέψει την αιματοχυσία, μα, μάρτυς του ο Θεός, δεν είχε ιδέα τι έπρεπε να κάνει. Να μείνει, επιτρέποντας στην αδελφή του να προβάλει κατάφωρα τη μέλλουσα γυναίκα του; Ή να σηκωθεί

* Ελεύθερη μετάφραση: Οι χρυσές σουίτες της Καλλίστης.

να φύγει, αφήνοντας άναυδους τους εκλεκτούς καλεσμένους που είχαν φτάσει στη Σαντορίνη ειδικά για τον γάμο του;

«Αννούλα μου, ό,τι κι αν πεις έχεις δίκιο. Η αδελφή μου είναι απαράδεκτη που πήγε και φόρεσε ένα ρούχο που μοιάζει με το νυφικό σου, αλλά δε νομίζω πως είναι λόγος αυτός να καταστρέψουμε την ομορφότερη στιγμή της ζωής μας», κατάφερε να αρθρώσει ψιθυριστά, μα πριν αποσώσει τη φράση του, ένωσε την Άννα να απομακρύνεται από κοντά του σαν να τη χτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα.

«Τι εννοείς “ένα ρούχο που μοιάζει με το νυφικό μου”, Ανάργυρε; Το ρούχο που φοράει η Καλλίστη *είναι* το νυφικό μου. Δεν το καταλαβαίνεις; Ράφτηκε σε δύο κομμάτια. Ένα για εμένα κι ένα για εκείνη. Μόνο τυφλός δε θα το έβλεπε!» ξεφώνισε θυμωμένα.

Οι παριστάμενοι κρατούσαν πια και τις ανάσες τους. Κάποιοι δε μιλούσαν ελληνικά και δεν καταλάβαιναν το νόημα των λέξεων που έβγαιναν από το στόμα της Άννας, όμως η πρωτοφανής εικόνα που αντίκριζαν μιλούσε από μόνη της· η αδελφή του γαμπρού φορούσε το ίδιο φόρεμα με τη νύφη! Και αυτό δεν έχρηζε μετάφρασης. Σήμαινε το ίδιο, σε όλες τις γλώσσες του κόσμου· καταστροφή!

«Ανάργυρε, θα προχωρήσουμε στην τελετή ή να περάσουμε απευθείας στο πιο ενδιαφέρον κομμάτι της βραδιάς που, σ’ το εγγνώμαι προσωπικά, θα είναι αναμφίβολα το πάρτι που θα ακολουθήσει;» τρύπησε τη σιωπή η υπεροπτική ερώτηση της Καλλίστης και ταυτόχρονα μια λάμψη απλώθηκε σαν κύμα πάνω στα κατάμαυρα βότσαλα της παραλίας.

Την πλέον ακατάλληλη στιγμή, τα εκατοντάδες ηλεκτρικά φαναράκια που είχαν τοποθετηθεί κατά μήκος του όρμου και είχαν κρεμαστεί στον βράχο άρχισαν να ανάβουν διαδοχικά, δημιουργώντας ένα ολόφωτο ντόμινο, υπό την ηχητι-

κή συνοδεία του τραγουδιού *When a man loves a woman**.

Ειδική παραγγελία από το Χονγκ Κονγκ η πανδαισία ήχου και φωτός, προγραμματισμένη να ενεργοποιηθεί με χρονοδιακόπτη ένα τέταρτο πριν από τις οκτώ και να δημιουργήσει μια ατμόσφαιρα ονείρου, αποτελούσε μία μόνο από τις πολλές εκπλήξεις που είχε ετοιμάσει ο Ανάργυρος για την Άννα του. Λαχταρούσε να μετατρέψει τη σημερινή ημέρα σε μια παραμυθένια ανάμνηση για τη γυναίκα της ζωής του. Για να το πετύχει, είχε αφήσει τη φαντασία του να απογειωθεί και τα χρήματά του να ρεύσουν άφθονα, αφιερώνοντας ατελείωτες ώρες στον σχεδιασμό και της παραμικρής λεπτομέρειας. Η συνειδητοποίηση πως όλη η προσπάθειά του είχε πάει χαμένη έπεσε τώρα βαριά στην ψυχή του. Η αδελφή του και το αρρωστημένο σχέδιό της να ντυθεί νύφη τον είχαν νικήσει κατά κράτος.

Δεν του είχε κρύψει ποτέ τα αισθήματά της για τη μέλλουσα γυναίκα του η Καλλίστη. Αντιθέτως, είχε εκφράσει κατάμουτρα τη διαφωνία της, όταν έξι μήνες πριν ο αδελφός της την ενημέρωσε πως σκόπευε να παντρευτεί το φτωχοκόριτσο από την Ανάφη που δούλευε στο ξενοδοχείο τους. Στην πορεία, όμως, η συμπεριφορά της είχε αλλάξει ριζικά. Εντελώς ανέλπιστα είχε γίνει γλυκιά, ανθρώπινη, φιλική, φτάνοντας στο σημείο να συνοδεύσει την Άννα στην Αθήνα προκειμένου να ράψει το πανάκριβο νυφικό της σε μία από τις πιο αναγνωρισμένες σχεδιάστριες της Ελλάδας αλλά και του εξωτερικού.

Ενδόμυχα ο Ανάργυρος φοβόταν πως αυτή η αιφνίδια μεταστροφή μπορεί να επιφύλασσε κάποια δυσάρεστη έκπληξη για το μέλλον, μα επέλεγε να θάβει βαθιά την αμφιβολία,

* Όταν ένας άντρας αγαπάει μια γυναίκα, του Μάικλ Μπόλτον.

προσποιούμενος τον καθησυχασμένο. Αν και Σαντορινιός, δεν είχε καταφέρει να εντοπίσει εγκαίρως τον λάκκο που έκρυβε η φάβα...

Μια κοντή παχουλή γυναίκα, ντυμένη με ένα φόρεμα από φτηνή καφέ δαντέλα, πλησίασε τώρα την Άννα και την τράβηξε επιτακτικά από το χέρι. «Πάμε να φύγουμε, κόρη μ'. Δεν νταγιαντεύω* να σε κοιτούνε έτσι», της ψιθύρισε με βουρκωμένα μάτια.

«Εγώ, μάνα, δεν είμαι εδώ για να με κοιτάζει κανένας άλλος εκτός από τον άντρα μου», προκάλεσε τον Ανάργυρο να πάρει επιτέλους μια ξεκάθαρη θέση.

Ο γαμπρός τράβηξε νευρικά το κολάρο του πουκαμίσου του σαν να τον έπνιγε, γέμισε τα πνευμόνια του με θαλασσινό αέρα και γονατίζοντας μπροστά στη νύφη τη ρώτησε με φωνή στεντόρεια: «Άννα Πρέκα, θα με παντρευτείς επιτέλους ή θα με καταδικάσεις στην αιώνια δυστυχία;».

Τα άνευρα χειροκροτήματα των λίγων τολμηρών καταπλακώθηκαν από τους άηχους κεραυνούς που εξαπέλυσε με το βλέμμα της η Καλλίστη. Τα κεφάλια όλων στράφηκαν συγχρονισμένα πάνω της, αναμένοντας την εξέλιξη της τιτανομαχίας.

«Ας ξεκινήσει λοιπόν η σεμνή τελετή», προσποιήθηκε υπεροπτικά ανακωχή εκείνη και, γυρίζοντας τη γυμνή πλάτη της, στήθηκε ευθυτενής στην είσοδο της εκκλησίας περιμένοντας τους μελλοννυμφους και τους κουμπάρους να πλησιάσουν.

Δύο νύφες πλαισίωναν τώρα τον γαμπρό. Η μέλλουσα σύζυγός του στα αριστερά και η αδελφή του στα δεξιά. Ετοιμάστηκε να κάνει το πρώτο βήμα ο Ανάργυρος για να μπούνε στο εσωτερικό του υπόσκαφου ναού, όταν ένιωσε το χέρι της Καλλίστης να τον σταματάει.

* Στην τοπική διάλεκτο της Ανάφης σημαίνει «δεν αντέχω».

«Μισό λεπτό, αδελφέ μου», του είπε και έγειρε ελαφρώς το σώμα της προς τα μπρος, για να έχει οπτική επαφή με την Άννα. «Σήμερα που γιορτάζω το όνομά μου, θέλω να ζητήσω μια χάρη από το σύμπαν. Το παρακαλώ θερμά να χαρίσει και στους δυο σας αυτό που σας αξίζει. Τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο», άρθρωσε με ένα σαρδόνιο μειδίαμα.

Η δυνατή αστραπή που έσκισε με θόρυβο τον ματωμένο ουρανό αιφνιδίασε τους καλεσμένους. Κάποιοι σωματοφύλακες, παρερμηνεύοντας τον κρότο με πυροβολισμό, όρμησαν πάνω στα αφεντικά τους, σχηματίζοντας ασπίδες με τα γεροδεμένα κορμιά τους, ενώ ο Ανάργυρος άνοιξε σαν φτερούγες τα χέρια του για να προστατεύσει την Άννα του, που στεκόταν ασάλευτη, παραλυμένη από τον πανικό.

Μόνο η Καλλίστη παρέμεινε ψύχραιμη. «Όπως κι αν λέγεσαι εσύ που κάνεις κουμάντο εκεί πάνω, έχεις χιούμορ. Μια βροχή δεν αρκεί για να μας σώσει, αλλά οφείλω να σου αναγνωρίσω πως είναι μια καλή αρχή», εκτόξευσε τις λέξεις σαν να ήταν βέλη κι αυτές τρύπησαν το βαρυφορτωμένο σύννεφο που είχε ξαφνικά στεφανώσει τον όρμο του Μπάλου, απελευθερώνοντας τόνους βροχής.

Δεν το σκέφτηκε δεύτερη φορά η Άννα. Με κοφτές κινήσεις απομάκρυνε από τα πόδια της τα ψηλοτάκουνα πέδιλα και άρχισε να τρέχει μακριά, αναζητώντας διέξοδο από την ταπεινωτική πραγματικότητα μέσα στην οποία είχε παγιδευτεί.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Η ANNA

Μαυρίκιος

ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ

Στο παρόν, Τετάρτη 7 Νοεμβρίου 2018

Ο Μαυρίκιος είναι ένα νησί του Ινδικού Ωκεανού, το οποίο, για έναν απροσδιόριστο λόγο, εμείς οι Έλληνες αποκαλούμε λανθασμένα Άγιο Μαυρίκιο. Στην πραγματικότητα, ο Μαυρίκιος της Οράγγης, του οποίου το όνομα φέρει το νησιωτικό κράτος, δεν υπήρξε ποτέ άγιος, ούτε καν όσιος, ιερομάρτυρας ή έστω μοναχός. Ένας πρίγκιπας ήταν ο άνθρωπος. Από τον περίφημο δυναστικό Οίκο του Νασσάου, που τα μέλη του έγιναν βασιλείς της Ολλανδίας, μεγάλοι δούκες του Λουξεμβούργου, ένας έφτασε να γίνει μέχρι και βασιλιάς της Γερμανίας, αλλά τελικά τη δόξα τους την έκλεψε ο Μαυρίκιος, που έγινε... νησί! Και τι νησί! Με αυτά τα ζεστά διάφανα νερά που χαϊδεύουν ηδονικά τις ολόλευκες αμμουδιές και τους κοκοφοίνικες που υποκλίνονται πάνω από την αιώρα σου για να σου χαρίσουν τον ίσκιο τους».

Ο Ανάργυρος διέκοψε για λίγο την περιγραφή του και έστρεψε το βλέμμα του προς τη μεριά της Άννας, που βρισκόταν ξαπλωμένη στη διπλανή αιώρα και τον άκουγε με τα μάτια κλειστά.

«Πόσο όμορφη είσαι, μεταξένια μου», της ψιθύρισε και εί-

δε το κεφάλι της να γυρίζει ξαφνιασμένο. Τράβηξε βιαστικά προς τα κάτω το πολύχρωμο καφτάνι της, που είχε ανασηκωθεί αποκαλύπτοντας τα πόδια της, και του χαμογέλασε αμήχανα.

«Θέλω τόσο πολύ να προφτάσω να σου δείξω όσο γίνεται περισσότερες από τις ομορφιές του Μαυρίκιου. Όχι μόνο τον διάσημο Βοτανικό Κήπο του, που είναι ένας από τους πιο εντυπωσιακούς του κόσμου ολόκληρου, αλλά και τα άλλα διαμαντάκια που κάνουν αυτόν τον τόπο μοναδικό. Θέλω να πάμε στο Νησί των Ελαφιών, το Ιλ ο Σερφ, που είμαι βέβαιος πως θα το ερωτευτείς αστραπιαία. Ένας τικουάζ παράδεισος είναι, ο θρίαμβος τη φύσης πάνω στη γη! Έπειτα να πάρουμε τον δρόμο για το Σαμαρέλ με τους πελώριους καταρράκτες, που, καθώς πέφτουν από ψηλά, χρωματίζουν τις πυκνές φυλλωσιές με τις πιο απίθανες αποχρώσεις. Για το τέλος λέω να αφήσουμε τη λίμνη Γκραν Μπασέν, που, σύμφωνα με τους ινδουιστές, ενώνεται υπογείως με τον ιερό τους ποταμό, τον Γάγγη. Το άγαλμα που έχει στηθεί εκεί προς τιμήν του θεού Σίβα είναι το τρίτο ψηλότερο στον κόσμο και κάθε Φεβρουάριο το επισκέπτονται πάνω από εξακόσιες χιλιάδες πιστοί για να το ραντίσουν με το ιερό νερό της λίμνης, κατά τη διάρκεια ενός μεγάλου ινδουιστικού φεστιβάλ».

«Μάχα Σιβαραάτρι. Έτσι ονομάζεται αυτό το φεστιβάλ», τον διέκοψε η Άννα. «Οι πιστοί θεωρούν ότι είναι η νύχτα που η ψυχή απελευθερώνεται από τις βαθιά χαραγμένες μνήμες, εκείνες που δε χρειάζεται πια. Γι' αυτό και συνηθίζουν να λένε πως είναι η πιο σκοτεινή νύχτα της ψυχής, πριν από τη συνειδητοποίηση και την αναγέννηση», συμπλήρωσε με νόημα.

«Μη με μπερδεύεις εμένα με αυτά τα πολύ φιλοσοφημένα! Να τη χαίρονται οι ινδουιστές τη σκοτεινή τους νύχτα, αλλά ευτυχώς εμείς απόψε θα έχουμε τη μοναδική ευκαιρία

να βιώσουμε την άλλη τους γιορτή, τη φωτεινή. Το Ντιβά-λι, όπως σου έλεγα και στο αεροπλάνο, συγκαταλέγεται στις εμπειρίες που δεν περιγράφονται εύκολα με λόγια. Πυροτεχνήματα, χιλιάδες κεριά και λυχνάρια, φαναράκια που απελευθερώνονται στον ουρανό συμβολίζοντας τη νίκη του φωτός έναντι του σκότους, της ελπίδας έναντι της απελπισίας. Δε βλέπω την ώρα να βραδιάσει για να ζήσουμε αυτή τη μαγεία. Θα το λατρέψεις, Άννα! Κλείσε τα μάτια σου και φαντάσου. Είναι νύχτα. Χιλιάδες άνθρωποι με τα κεφάλια υψωμένα ξεκινούν την αντίστροφη μέτρηση. Ανάμεσά τους κι εμείς, σφιχταγκαλιασμένοι. *Τρία, δύο, ένα*, παραληρεί το πλήθος και μια ολόφωτη κουρτίνα ξετυλίγεται από τον ουρανό και πέφτει με φόρα προς τη γη. Τα κορμιά και οι ψυχές λούζονται με τη λάμψη της, οι καρδιές μας χτυπούν στον ίδιο ρυθμό».

«Εσύ πάντως, Ανάργυρε, είναι φανερό πως έχεις ξαναλουστεί με τη λάμψη της ολόφωτης κουρτίνας. Να υποθέσω ότι την προηγούμενη φορά η καρδιά σου χτυπούσε στον ίδιο ρυθμό με εκείνον της συζύγου σου;»

Δεν αιφνιδιάστηκε ο άντρας. Με μια επιδέξια κίνηση, που θα ζήλευαν και εικοσάρηδες, κατέβηκε από την αιώρα και στάθηκε όρθιος δίπλα της. «Ναι, με εκείνον της συζύγου μου. Αφού εσύ επέλεξες κάποτε να το βάλεις στα πόδια και με καταδίκασες στη μοναξιά, έπρεπε να βρω κι εγώ έναν τρόπο να συνεχίσει να χτυπάει η καρδιά μου», της είπε με παράπονο, σκεπάζοντας με το χέρι του το δικό της. Το άγγιγμά του έπεσε καυτό πάνω στο δέρμα της. Είκοσι χρόνια είχαν περάσει από εκείνη την ημέρα του παρ' ολίγον γάμου τους. Είκοσι χρόνια που δεν τον είχε συναντήσει ούτε μία φορά. Κι όμως... Το σώμα της θυμόταν το χάδι του, σαν να μην είχε περάσει ούτε μία στιγμή χωρίς από το δικό του.

«Αλήθεια, δε μου είπες; Είναι νέα η γυναίκα σου; Ο γιος σας μοιάζει σε εκείνη ή σε εσένα;» τον προκάλεσε για να κρύψει την αναστάτωση της.

Ξεφύσησε δυνατά ο Ανάργυρος και την κοίταξε απογοητευμένος στα μάτια. «Εντάξει λοιπόν! Θα σου πω ό,τι θέλεις να μάθεις. Η Μαιρούλα είναι πολύ νέα και ο Αγγελέτος μου είναι ένας κούκλος, φτυστός η μάνα του. Εγώ όμως τους άφησα και τους δυο στην Ελλάδα και είμαι εδώ, δίπλα σου, έτοιμος να σου χαρίσω τον παράδεισο. Δε σου λέει κάτι αυτό;»

«Φυσικά και μου λέει. Ότι η δύναμη των απωθημένων είναι ανυπέρβλητη».

«Επιτέλους συμφωνούμε σε κάτι! Τα απωθημένα είναι ικανά να σου καταστρέψουν τη ζωή. Ειδικά εκείνα που ξεκίνησαν να παίρνουν σάρκα και οστά, εκείνα που πρόλαβες να γευτείς τη γλύκα τους και ξαφνικά κάποιος αποφάσισε αιφνίδια να σ' τα στερήσει. Λένε ότι ο άνθρωπος, λίγο πριν ξεψυχήσει, βλέπει τη ζωή του να περνάει μπροστά από τα μάτια του σαν κινηματογραφική ταινία. Εγώ διαφωνώ. Πιστεύω πως εκείνες τις ύστατες στιγμές, το μόνο που βλέπουμε είναι τα απωθημένα μας! Όλα όσα δε ζήσαμε ή δεν τολμήσαμε, δε διεκδικήσαμε ή δεν κατακτήσαμε... Αυτά μας ξεπροβοδίζουν στο αιώνιο ταξίδι», της απάντησε με την οργή να αυλακώνει το πρόσωπό του. «Έχεις δίκιο, Άννα. Τα καταπιεσμένα συναισθήματα κρύβουν μια ενέργεια που, όταν απελευθερωθεί, μπορεί να μετακινήσει και βουνά! Και επειδή τα δικά μου καλπάζουν πλέον ανεξέλεγκτα, καλά θα κάνεις να μου λύσεις επιτέλους κάποιες απορίες. Όπως, για παράδειγμα, γιατί με παράτησες στα κρύα του λουτρού την ημέρα του γάμου μας; Γιατί εξαφανίστηκες από προσώπου γης για είκοσι χρόνια; Γιατί γκρέμισες τα όνειρά μας; Γιατί κατέστρεψες όσα θα ζούσαμε εμείς οι δυο;» Ο κόμπος που του έπνιξε τον λαιμό τον

ανάγκασε να ξεσπάσει σε έναν δυνατό βήχα, μα μόλις ξαναβρήκε την ανάσα του, συνέχισε ακάθεκτος τις ερωτήσεις: «Λοιπόν; Γιατί με μετέτρεψες από αξιοσέβαστο επιχειρηματία της Σαντορίνης σε περίγελο; Ποιο είναι το αμάρτημα για το οποίο με τιμώρησες, παρατώντας με σύζυλο γαμπρό στην εκκλησία; Και σε παρακαλώ πολύ μη μου πεις ότι ευθύνεται η αδελφή μου που έκανε την ανοησία να ντυθεί νύφη, φορώντας ένα φόρεμα ίδιο με το νυφικό σου, γιατί θα με κάνεις να γελάσω πολύ. Εμένα θα παντρευόσουν, Άννα, όχι την Καλλιστώ. Εμένα!»

Ο έγχρωμος άντρας, που πλησίασε περιχαρής το ζευγάρι βαστώντας δύο μεγάλα ποτήρια στολισμένα με κίτρινες ομπρελίτσες, υποχρέωσε τον Ανάργυρο να ανακόψει για λίγο τη φόρα των λόγων του κι έδωσε στην Άννα τον χρόνο να κατεβεί από την αιώρα και να πατήσει σταθερά στη γη. Ένα αυθόρμητο χαμόγελο σκάλωσε στην άκρη των χειλιών της. «Ευτυχώς που δεν καταλαβαίνει ελληνικά ο άνθρωπος, γιατί η εικόνα που παρουσιάζουμε είναι κωμική. Δύο μεσήλικoi, που αναμετρίούνται με τα απωθημένα τους, πίνοντας λίτσι μαρτίνι* στον εξωτικό Μαυρίκιο», σχολίασε και υψώνοντας το ποτήρι της συμπλήρωσε: «Στα απωθημένα, λοιπόν. Που, αν δεν τα σκοτώσεις όσο είναι μικρά, θεριεύουν και απειλούν εκείνα να σε σκοτώσουν. Στα δικά μας απωθημένα. Που μοιάζουν τόσο με το ηφαίστειο της αγαπημένης μας Σαντορίνης! Βρίσκονται κι αυτά σε ύπνωση, με τη διαφορά ότι, αν εκραγούν, δε θα απελευθερώσουν λάβα, αλλά κάτι εξίσου πανίσχυρο και καταστροφικό: το ανεκπλήρωτο».

Της άρπαξε τον καρπό στον αέρα, εμποδίζοντας το περιε-

* Το λίτσι είναι φρούτο του δάσους και αποτελεί ένα από τα τοπικά προϊόντα του Μαυρίκιου.

χόμενο του ποτηριού να φτάσει στο στόμα της. «Δε σε αναγνωρίζω, Άννα!»

Οι σπίθες που εκτοξεύτηκαν από τα μάτια της τον τρόμαξαν. Δεν την είχε δει ποτέ ξανά τόσο οργισμένη. «Δε με γνωρίζεις καν, Ανάργυρε. Τον εικοσιδυάχρονο εαυτό μου γνώρισες κάποτε», γρύλισε μέσα από τα δόντια της. Τον είδε να οπισθοχωρεί κι έπειτα να την κοιτάζει με ένα βλέμμα που την έκανε να αισθανθεί αμηχανία.

«Κάνεις λάθος. Όσο κι αν προσπαθείς να με πείσεις για το αντίθετο, εγώ σε ξέρω καλύτερα από τον καθένα. Αυτή τη στιγμή, το μόνο που θέλεις είναι να σε πάρω στην αγκαλιά μου και να σε οδηγήσω στην ηδονή που στερηθήκαμε όλα αυτά τα χρόνια».

Σαν να κουράστηκε αίφνης από το λεκτικό πινγκ πονγκ η Άννα, χαμήλωσε το κεφάλι της. «Ακόμη κι έτσι να είναι, τι αλλάζει; Πάει καιρός που δεν κάνω ό,τι θέλω», του απάντησε κουρασμένα.

Άπλωσε το χέρι του εκείνος και χάιδεψε με τα ακροδάχτυλά του τον ώμο της. Δεν έκανε καμία προσπάθεια να αποφύγει το άγγιγμά του η Άννα. «Δεν είμαι ανόητος. Αντιλαμβάνομαι ότι δεν αρκούν μερικά φιλιά και λίγα χάδια για να καλύψουμε το κενό των είκοσι ετών που ζήσαμε χωρία. Όμως θέλω να είμαι ειλικρινής μαζί σου, όπως ήμουν πάντα. Από τη μέρα που ξαναβρεθήκαμε, κοριτσάκι μου, το μόνο που σκέφτομαι είναι ότι σε κρατώ γυμνή στην αγκαλιά μου, όπως τότε...»

Το γέλιο της ήχησε κοροϊδευτικό στα αυτιά του. «Γιατί γελάς έτσι;» απόρησε σαν μικρό παιδί που δεν κατανοεί γιατί το χλευάζουν.

«Γιατί όλα είναι λάθος στη φαντασίωσή σου, ρε Ανάργυρε. Δεν είμαι πια το κοριτσάκι σου. Δεν είμαι καν κοριτσάκι. Όσο για το γυμνό μου σώμα, οφείλω να σε προειδοποιήσω

πως δεν έχει καμιά σχέση με αυτό που θυμάσαι κι ονειρεύεσαι να κρατήσεις στην αγκαλιά σου. Γελάω, γιατί τίποτα δεν είναι όπως τότε! Τίποτα δεν μπορεί να γίνει όπως τότε».

Την τράβηξε απότομα κοντά του. Το πρόσωπό της σχεδόν ακούμπησε πάνω του, το χνότο της κούρνιασε στη λακκουβίτσα του λαιμού του.

«Τότε γιατί είσαι εδώ, Άννα; Γιατί δέχτηκες, χωρίς τον παραμικρό δισταγμό, την πρότασή μου να με συνοδεύσεις σε αυτό το ταξίδι έπειτα από είκοσι χρόνια απουσίας;»

Το φως που ανάβλυσε από τη μορφή της τον ξάφνιασε. Την κοίταξε απορημένος. Είδε τα χαρακτηριστικά της να γλυκαίνουν, το βλέμμα της να λάμπει από ένα συναίσθημα που δε θυμόταν να το είχε αντικρίσει ποτέ πριν στη ζωή του.

«Σε ακολούθησα για να απελευθερωθώ, επιτέλους, από τις μνήμες που δε χρειάζομαι πια. Για να μοιραστώ μαζί σου την πιο σκοτεινή νύχτα της ψυχής μου, πριν από την αναγέννηση», είπε σαν να μιλούσε στον εαυτό της.

Η λαχτάρα του για εκείνη σείστηκε μέσα του. Το ανδρικό γενετήσιο ένστικτο καταπλάκωσε τη λογική και την κρίση του, απαγορεύοντάς του να αντιληφθεί το πραγματικό νόημα των λεγομένων της. «Είδες που έχω δίκιο; Πάμε, μεταξένια μου. Δεν έχει νόημα να παριστάνουμε τους τουρίστες στην παραλία, όταν φλεγόμαστε από επιθυμία να βρεθούμε μόνοι μας», την παρότρυνε.

«Σύμφωνοι. Βρες έναν τρόπο να μη μας ενοχλήσει κανένας από την Ελλάδα μέχρι αύριο το πρωί και μετά έλα. Θα σε περιμένω», του έδωσε εντολή και, χωρίς να περιμένει την αντίδρασή του, έκανε μεταβολή κι άρχισε να απομακρύνεται από κοντά του με κατεύθυνση τη βίλα όπου διέμεναν.

Έμεινε ασάλευτος ο Ανάργυρος, μέχρι που την είδε να χάνεται πίσω από την πυκνή βλάστηση. Έβγαλε βιαστικά τη

συσκευή του κινητού του τηλεφώνου από το σακίδιό του και κάλεσε τον αριθμό της γυναίκας του στη Σαντορίνη.

«Ανάργυρέ μου! Τι κάνεις;» ακούστηκε γάργαρα η φωνή της Μαιρούλας.

«Τι να κάνω, καρδούλα μου; Είμαι ήδη κουρασμένος και το πρόγραμμα που με περιμένει είναι ασφυκτικό. Φοβάμαι πως δε θα προλάβω να βουτήξω στη θάλασσα ούτε το δαχτυλάκι του ποδιού μου».

«Έλα, σταμάτα να γκρινιάζεις. Είσαι στον Μαυρίκιο, φιλοξενούμενος σε ένα από τα ακριβότερα ξενοδοχεία του κόσμου, και σε λίγες ώρες θα έχεις την ευκαιρία να ζήσεις για άλλη μια φορά τη νύχτα του Ντιβάλι. Τι άλλο θέλεις;»

«Εσένα». Το αίσθημα της ενοχής που τον διαπέρασε ήταν ανεπαίσθητο, ισχνό, σχεδόν ανύπαρκτο.

«Μωράκι μου! Εμένα θα με έχεις αμέσως μόλις επιστρέψεις. Έχω κανονίσει να μείνει ο μικρός στην αδελφή σου το ερχόμενο Σαββατοκύριακο για να έχουμε κάθε γωνιά του σπιτιού στη διάθεσή μας».

Η εικόνα του νεανικού κορμιού της γυναίκας του ζωντάνεψε ξαφνικά μπροστά του. Πάντα πρόθυμη να ικανοποιήσει κάθε ερωτική επιθυμία του, δε σταματούσε να τον εκπλήσσει χαρίζοντάς του νέες εμπειρίες και συγκινήσεις τέσσερα χρόνια τώρα. Στη δική τους περίπτωση ο γάμος όχι μόνο δεν είχε σκοτώσει τον έρωτα, αλλά τον είχε απογειώσει σε δυσθεώρητα ύψη. Με τις πληγές τού χθες ανεπούλωτες μέσα του, ο Ανάργυρος είχε κάποια στιγμή πιστέψει πως η Μαιρούλα ήταν η γυναίκα που θα κατάφερνε επιτέλους να τον οδηγήσει στην ευτυχία. *Η αγάπη της. Αυτή θα κάνει τη διαφορά*, έλεγε στον εαυτό του. *Στην καθημερινότητα, στη χαρά και στη λύπη, στον θρίαμβο και στην ήττα. Η αγάπη της θα κάνει τη διαφορά.*

Η τυχαία συνάντηση με την Άννα πριν από λίγες ημέρες στο Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος ήταν αρκετή για να διαλύσει κάθε θεωρία του περί ευτυχίας. Φουσκωμένο κύμα τα απωθημένα, υψώθηκαν μπροστά του και τον παρέσυραν εδώ, στον εξωτικό Μαυρίκιο, μαζί της. Είκοσι χρόνια τη λαχταρούσε αυτή τη στιγμή. Είκοσι χρόνια κοιμόταν και ξυπνούσε με τη δική της σκέψη. Είκοσι χρόνια βασανίζοταν από αμέτρητα «γιατί», αναζητώντας μάταια απαντήσεις. Είχε φτάσει η ώρα να τις πάρει.

«Μωρό μου, μ' ακούς;» Η φωνή της Μαιρούλας μέσα από το ακουστικό τού υπενθύμισε τον λόγο που της είχε τηλεφωνήσει.

«Σ' ακούω, κοριτσάκι μου. Αλλά δυστυχώς θα πρέπει να σε κλείσω. Είμαι ακόμη στην πρωτεύουσα, στο Πορ Λουί, γιατί μόλις προσγειωθήκαμε τα ξημερώματα, με βούτηξε ο τουριστικός ακόλουθος και άρχισε να με περιφέρει σε επίσημους και τοπικούς άρχοντες. Όπου να 'ναι θα ξεκινήσουμε για το ξενοδοχείο, όπου με περιμένουν μετά βαιών και κλάδων για ένα κοκτέιλ υποδοχής και μετά θα πρέπει να ετοιμαστώ για το Ντιβάλι. Δεν το λες και ταξίδι αναψυχής...» προσποιήθηκε εκνευρισμό και συμπλήρωσε: «Ξέχασα να σου πω και το χειρότερο. Το σήμα της κινητής τηλεφωνίας είναι άθλιο στα περισσότερα σημεία του νησιού. Από ό,τι με ενημέρωσε ο ακόλουθος, όσο θα πλησιάζουμε προς το Λε Μορν, όπου είναι το ξενοδοχείο μας, τόσο θα ασθενεί μέχρι που θα χαθεί εντελώς! Τέλος πάντων, θα το καταπιώ κι αυτό. Το βράδυ θα είμαι στο Ντιβάλι, όπου, όπως ξέρεις, επικρατεί πανζουρλισμός, οπότε, αν δεν καταφέρω να επικοινωνήσω, μην ανησυχήσεις, καρδούλα μου. Ειδοποίησε και την αδελφή μου, σε παρακαλώ. Την ξέρεις την Καλλιστώ. Είναι ικανή να κινητοποιήσει τον Ερυθρό Σταυρό αν δεν απαντήσω σε τρεις συνεχείς κλήσεις της».

Η ανακούφισή του για την πειστική δικαιολογία που είχε

σκαρώσει μέσα σε τόσο μικρό διάστημα ήταν μεγάλη. «Να μου φλήσεις τον μικρό. Θα τηλεφωνήσω οπωσδήποτε αύριο να του πω χρόνια πολλά και να του υπενθυμίσω πως θα του φέρω ένα υπέροχο δώρο για τη γιορτούλα του. Σ' αγαπώ», είπε στη σύζυγό του με ένα ελαφρύ τσίμπημα ενοχής και τερμάτισε την τηλεφωνική κλήση. «Και τώρα εσύ κι εγώ. Μόνοι πάνω στη γη...» μονολόγησε απευθυνόμενος στην Άννα και πήρε τον δρόμο για τη βίλα τους.

Χτισμένη στην άκρη του φημισμένου ξενοδοχειακού συγκροτήματος *St Regis*, η ομώνυμη βίλα είναι η μεγαλύτερη και ακριβότερη σε ολόκληρο τον Μαυρίκιο. Με έκταση χίλια εξακόσια πενήντα τετραγωνικά μέτρα, διαθέτει τέσσερα υπνοδωμάτια, τραπεζαρία, μπαρ, δύο καθιστικά και τέσσερις πισίνες. Την παράσταση ωστόσο κλέβει η ιδιωτική παραλία που βρίσκεται ακριβώς μπροστά της, με θέα τον απέραντο Ινδικό Ωκεανό.

Η Άννα άνοιξε τη βαριά ξύλινη πόρτα του μπάνιου και κοίταξε για άλλη μια φορά εντυπωσιασμένη τον υπερπολυτελή χώρο. Το μαύρο χρώμα που κυριαρχούσε στα πλακάκια και τα είδη υγιεινής ερχόταν σε απόλυτη αντίθεση με το εκτυφλωτικό φως που εισέβαλλε αδιάκριτα από τις πελώριες τζαμαρίες. Η απουσία τοίχων επέτρεπε στο βλέμμα να έχει συνεχή επαφή με τη θάλασσα, και ο μεγάλος καθρέφτης πάνω από τη στρογγυλή υπερυψωμένη μπανιέρα ήταν το μόνο χώρισμα που δημιουργούσε μια ψευδαίσθηση ιδιωτικότητας.

Ο αντικατοπτρισμός του ειδώλου της την έκανε να αναπληρώσει. Η εικόνα της γυμνής γυναίκας που είδε απέναντί της δε θύμιζε σε τίποτα πια το εικοσιδύαχρονο κορίτσι από την Ανάφη, που κάποτε ερωτεύτηκε ο Ανάργυρος. Στα σαράντα δύο της χρόνια το σώμα της είχε αρχίσει να εμφανίζει τα πρώτα σημάδια χαλάρωσης και οι άλλοτε στεγνοί, καλο-

σχηματισμένοι γλουτοί της κουβαλούσαν πάνω τους δυο δεκαετίες διατροφικών ατασθαλιών και απόλυτης αγυμνασίας.

«Τελικά μόνο για χάρη ενός έρωτα μπαίνουμε στον κόπο να προσέξουμε το σώμα μας εμείς οι γυναίκες! Πόσο ανόητες», έκανε την αυτοκριτική της και έστρεψε το κορμί της στο πλάι για να δει την εικόνα που παρουσίαζε το προφίλ του. Παρατήρησε τη στρογγυλεμένη κοιλιά της, κοίταξε απογοητευμένα τα «ψωμάκια» της κι έπειτα γύρισε διστακτικά την πλάτη της για να δει το σημείο που λάτρευε πάνω της ο Ανάργυρος. Τα οπίσθιά της. Τη θύμωσε αυτό που αντίκρισε. Άνοιξε το παγωμένο νερό και χώθηκε βιαστικά από κάτω, σαν να τιμωρούσε τον εαυτό της για την εγκατάλειψη. Μόλις τελείωσε, άπλωσε το χέρι της, τράβηξε το αφράτο λευκό μπουρνούζι που ήταν διπλωμένο σε ένα από τα ράφια του μπάνιου και σκέπασε τη γύμνια της, πριν προφτάσει η ματιά της να ξανασιμίζει με τον καθρέφτη.

«Τι να σου κάνει κι αυτό; Μπουρνούζι είναι, όχι πλαστικός χειρουργός!» μουρμούρισε κι έσφιξε δυνατά τη ζώνη γύρω από τη μέση της.

Είκοσι χρόνια είχε καταφέρει να κρατηθεί μακριά του. Από εκείνη τη μοιραία μέρα του γάμου-παρωδία είχε ρίξει μαύρη πέτρα πίσω της. Σπάραζε η καρδιά της κάθε φορά που άκουγε τη μάνα της στο τηλέφωνο να της λέει ότι είχε ασβεστώσει το σοκάκι έξω από το σπίτι τους στην Ανάφη για να το βρει αστραφτερό όταν θα πήγαινε να τη δει.

«Γιατί δεν έρχεσαι, κόρη μου; Ντρέπομαι πια τη γειτονιά. Τους ακούω να ψιθυρίζουν ότι είσαι άκαρδη που με παράτησες και δεν ξέρω τι να τους πω», της παραπονιόταν τα πρώτα χρόνια η κυρα-Ζαμπία, μα η Άννα είχε πάψει πια να ασχολείται με τους πισώπλατους ψιθύρους. «Τι σου έφταιξα εγώ, κόρη μου, και με τιμωρείς; Αν σε πλήγωσα, αν σου έκαμα κακό,

από αγάπη έγινε. Μόνο από αγάπη. Μια αγράμματη μάνα είμαι που δεν έχω τίποτε άλλο στον κόσμο από εσένα. Θέλω μόνο να ξέρω ότι πού και πού θα σε βλέπω, για να έχω κάτι να περιμένω», συνέχιζε τον θρήνο, χτυπώντας την Άννα εκεί όπου πονούσε περισσότερο.

«Συγχώρεσέ με, μανούλα μου, αλλά για την ώρα είναι αδύνατο να έρθω. Βοηθάω τους άλλους τώρα. Θέλω να είσαι περήφανη και ήσυχη για την κόρη σου», τερμάτιζε πάντα βιαστικά την τηλεφωνική κλήση, επιλέγοντας τον εύκολο δρόμο της λιποταξίας που γνώριζε τόσο καλά.

Μετά το φευγικό της από τη Σαντορίνη, παγιδευμένη σε ένα προσωπικό αδιέξοδο και χωρίς δουλειά, η τύχη τής είχε χαμογελάσει στέλνοντάς στον δρόμο της τους Αγιουντάντες*, μια ομάδα ανθρωπιστικής βοήθειας με έδρα την Ισπανία, που ταξίδευε σε κάθε γωνιά της γης, όπου υπήρχε ανάγκη. Σε ένα τέτοιο ταξίδι, η Άννα είχε γνωρίσει τη Σαβίνα Δημητράκου, που αμέσως είχε γίνει η αδελφή ψυχή της.

Χειρουργός από τη Μάνη, σπάνιας ποιότητας άνθρωπος, είχε αφήσει πίσω της έναν γάμο που δεν της άξιζε κι είχε αφοσιωθεί στον πόνο των άλλων, γιατρεύοντας όχι μόνο σώματα αλλά και ψυχές. Άριστη ακροάτρια και συνομιλήτρια, μια κουβέντα μαζί της, στις αρχές του φετινού καλοκαιριού, ήταν εκείνη που είχε οδηγήσει την Άννα στη μεγάλη απόφαση να αναζητήσει τον Ανάργυρο και να σκηνοθετήσει μια τυχαία συνάντηση μαζί του.

«Όταν φύγουμε από δω, θα πάω στο νησί να δω τη μάνα μου», της είχε πει η Άννα αντικρίζοντας εκατοντάδες ορφανά παιδιά που έκλαιγαν γύρω από τις σορούς των μανάδων τους σε ένα χωριό της Υεμένης.

* Ayudantes στα ισπανικά σημαίνει «εθελοντές, βοηθοί».

«Να πας. Και αφού θα πας στη μάνα σου, οφείλεις στον εαυτό σου να πας να βρεις και τον Ανάργυρο», την είχε αιφνιδιάσει η απάντηση της φίλης της.

«Τον Ανάργυρο; Έχουν περάσει δυο δεκαετίες από τότε. Πώς σου ήρθε τώρα αυτό;»

«Μου ήρθε γιατί, όταν όλα γύρω μας μυρίζουν θάνατο, είναι τουλάχιστον γραφικό εμείς να παριστάνουμε τους αθάνατους, Άννα. Αν κάτι μου έχουν μάθει αυτές οι ανθρωπιστικές αποστολές είναι ότι η ζωή μας τρέχει με ιλιγγιώδεις ταχύτητες και εμείς οι ανόητοι συχνά μένουμε παρατηρητές και την αφήνουμε να μας προσπερνάει. Ο μισοτελειωμένος έρωτάς σου για τον Ανάργυρο είναι ένας ορθάνοιχτος λογαριασμός που δε θα σε αφήσει ποτέ να πας παρακάτω. Μια κακοφομισμένη πληγή λουφαγμένων απωθημένων, που, αν δεν αντιμετωπιστεί αποτελεσματικά, θα σε οδηγήσει στον θάνατο. Γι' αυτό σου λέω... Συνάντησέ τον και αποκάλυψέ του την απόλυτη αλήθεια για τους λόγους που σε ανάγκασαν να τον εγκαταλείψεις. Άσε τη λάβα που κοχλάζει στα σωθικά σου να ξεχυθεί κι όπου σε βγάλει. Είναι καλύτερα να γίνεις παρανάλωμα από ένα λάθος που έζησες, παρά από ένα καταπιεσμένο πάθος που θα σιγοκαίει για πάντα μέσα σου. Αν το πρώτο κάνει τη ζωή σου στάχτη, το δεύτερο την κάνει ζωή μισή», την είχε παροτρύνει με σοφία η Σαβίνα.

Επιστρέφοντας στην Ελλάδα πριν από δύο εβδομάδες, η Άννα είχε πάρει την απόφαση να αγνοήσει τη συμβουλή της φίλης της. Σκόπευε να μείνει μόνο μία νύχτα στην πρωτεύουσα και να ταξιδέψει το επόμενο πρωί αεροπορικώς για Σαντορίνη με τελικό προορισμό την Ανάφη. Θα συναντούσε τη μάνα της και θα επέστρεφε αμέσως στην Ισπανία, στη ζωή που είχε από χρόνια επιλέξει. *Μπορεί και να είναι ζωή μισή, μα μου είναι αρκετή*, επαναλάμβανε διαρκώς στον εαυτό της.

Μια αφίσα, κολλημένη στην τζαμένια πόρτα του αεροδρομίου, ήταν εκείνη που είχε ανατρέψει τα σχέδιά της. Το ονοματεπώνυμο Ανάργυρος Σαντοριναίος, γραμμένο με μεγάλα χρυσά γράμματα στη λίστα των επιχειρηματιών της χρονιάς που θα βραβεύονταν το ίδιο βράδυ στο Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος, είχε διαλύσει κάθε αντίσταση μέσα της. *Μάλλον έχει δίκιο η Σαβίνα. Πρέπει να τους κλείσω τους λογαριασμούς με το χθες*, είχε σκεφτεί. Λίγες ώρες αργότερα είχε στηθεί έξω ακριβώς από την είσοδο της Εθνικής Λυρικής Σκηνής, ώστε να είναι σίγουρη πως θα τον δει να εισέρχεται στο επιβλητικό κτίριο. Είχε ετοιμάσει εναλλακτικά σχέδια προσέγγισής του για την περίπτωση που θα συνοδευόταν από τη σύζυγό του ή, ακόμα χειρότερα, από την αδελφή του, μα αντικρίζοντάς τον να πλησιάζει ολομόναχος, ένας βαθύς αναστεναγμός ανακούφισης είχε ξεφύγει από τα στήθη της.

Όλα θα είναι ευκολότερα έτσι, έδωσε δύναμη στον εαυτό της και κατεβάζοντας το κεφάλι άρχισε να βαδίζει βιαστικά προς τη μεριά του, παριστάνοντας ότι κάτι έψαχνε μέσα στην τσάντα της. Τα σώματά τους σταμάτησαν απότομα, ελάχιστα εκατοστά πριν από τη σύγκρουση, «με συγχωρείτε» απολογήθηκε η Άννα υψώνοντας το βλέμμα και είκοσι χρόνια διαγράφηκαν αυτοστιγμεί από τη ζωή της. Αυτός ο άντρας, που στεκόταν κεραυνοβολημένος μπροστά της, ήταν το σπίτι της. Το μέρος όπου γαλήνευε η ψυχή της!

«Εσύ!» κατάφερε να αρθρώσει εκείνος μετά την υποχώρηση του πανίσχυρου σοκ και η Άννα ένιωσε τη γη να χορεύει κάτω από τα πόδια της.

«Ανάργυρε!» αποκρίθηκε υποκρινόμενη την έκπληκτη και περίμενε με αγωνία την επόμενη αντίδρασή του.

Δε θα τον παρεξηγούσε εάν της μιλούσε άσχημα, δε θα της έκανε εντύπωση εάν τη χαιρετούσε τυπικά κι έπειτα την προ-

σπερνούσε ή την παραμέριζε σαν να ήταν ένα ενοχλητικό εμπόδιο που τον καθυστερούσε. Η αυθόρμητη αγκαλιά του ήταν το μόνο σενάριο που δεν είχε επιτρέψει στο μυαλό της να επεξεργαστεί. Την τύλιξε με τα χέρια του και έφερε το κεφάλι της πάνω στο στήθος του. Η θαλπωρή του κορμιού του ξεκλείδωσε το σεντούκι της μνήμης, η λαχτάρα κατέκλυσε το αίμα της, η επιθυμία να τον αρπάξει και να τον φιλήσει πήρε διαστάσεις θηρίου μέσα της.

Επιβλήθηκε στον εαυτό της, όπως είχε μάθει καλά να κάνει όλα αυτά τα χρόνια. Απομακρύνθηκε από κοντά του όσο πιο χαλαρά μπορούσε και, χαρίζοντάς του ένα πλατύ χαμόγελο, συνέχισε πιστά την εφαρμογή του σχεδίου της.

«Δεν ξέρω τι λένε σε αυτές τις περιπτώσεις», του είπε αμήχανα.

«Για να είμαι ειλικρινής, ούτε κι εγώ ξέρω. Ήσουν η πρώτη και τελευταία γυναίκα που με παράτησε στα σκαλιά της εκκλησίας», της απάντησε και πιάνοντάς την αγκαζέ συμπλήρωσε: «Εκείνο που ξέρω είναι ότι, αφού η θεά τύχη σε έριξε πάνω μου, έστω και με είκοσι χρόνια καθυστέρηση, δεν υπάρχει περίπτωση να την προσβάλω και να σε αφήσω να φύγεις».

Είκοσι χρόνια. Τα μετράει, συνειδητοποίησε η Άννα και ξαφνικά σκέφτηκε ότι αυτή η δήθεν τυχαία συνάντηση που είχε σκηνοθετήσει ίσως και να ήταν ένα τεράστιο λάθος!

«Έχω περίπου μισή ώρα στη διάθεσή μου μέχρι να μπω στη Λυρική για να παραλάβω ένα βραβείο. Προτείνω να πάμε μια βόλτα μέχρι τον Φάρο, στην κορυφή του κτιρίου», τον άκουσε να της λέει.

Αρνήσου. Πες ψέματα ότι στο πάρκινγκ σε περιμένουν ο άντρας του και τα παιδιά σου. Σήκω και φύγε. Δεν έπρεπε να είσαι εδώ, ηλίθια! την καθοδήγησε η φωνή της λογικής, όμως η μυρωδιά της κολόνιας του, του ίδιου μείγματος λεβάντας,

κέδρου και φασκόμηλου που τη μεθούσε και τότε, νίκησε κατά κράτος.

Η πανοραμική θέα της Αθήνας, του Πειραιά και του Σαρωνικού Κόλπου από τη γυάλινη αίθουσα του Φάρου φάνηκε διαφορετική στα μάτια της Άννας. Είχε ανεβεί ξανά στην κορυφή του κτιρίου της Λυρικής Σκηνής, τριάντα ολόκληρα μέτρα από τη γη, μα με τον Ανάργυρο δίπλα της αισθάνθηκε σαν να πετούσε στα ουράνια.

«Πάμε έξω. Αν δεν περπατήσεις στη γυάλινη γέφυρα, είναι σαν να μην ήρθες ποτέ», της είπε και, πιάνοντας το χέρι της, την τράβηξε προς την υπαίθρια πλατεία. Το άγγιγμά του έφερε δάκρυα στα μάτια της, το αίσθημα της ασφάλειας που πάντοτε ένιωθε κοντά του έκανε το σώμα της να μουδιάσει. «Λοιπόν, ο λόγος που σε ανέβασα εδώ πάνω είναι πονηρός», της είπε με ύφος σοβαρό και την ίδια στιγμή έβγαλε το σακάκι του και το τύλιξε προστατευτικά γύρω από την πλάτη της. «Μη μου πουντιώσεις Νοέμβρη μήνα», της χαμογέλασε και η Άννα έχασε κάθε επαφή με το έδαφος.

«Ανάργυρε, πρέπει να σου εξηγήσω...» κόμπιασε μα δεν την άφησε να συνεχίσει.

Έφερε τα δάχτυλά του πάνω στα χείλη της, χάιδεψε με το βλέμμα του το στόμα της κι έπειτα ξεροκατάπιε και έσκυψε στο αυτί της. «Σε τρεις ημέρες φεύγω για τον Μαυρίκιο. Ένα παραδεισένιο νησί στον Ινδικό Ωκεανό που έχει εντυπωσιακά πολλές ομοιότητες με τη Σαντορίνη. Ηφαιστειακής προέλευσης κι αυτό, η πανδαισία των χρωμάτων του θα σε κάνει να νιώσεις ότι είσαι στο δικό μας νησί», της ψιθύρισε κι η Άννα αρπάχτηκε από ένα σίδερο που βρισκόταν ακριβώς δίπλα της για να μη σωριαστεί από την αναστάτωση που της προκαλούσε ο ήχος της φωνής του. «Θα μείνω μόνο πέντε ημέρες εκεί. Είμαι επίτιμος καλεσμένος ενός επι-

χειρηματία που έχει υπερπολυτελή ξενοδοχεία στην περιοχή. Έλα μαζί μου, Αννούλα! Καταλαβαίνω ότι ίσως έχεις οικογένεια και υποχρεώσεις που δεν μπορείς να αφήσεις από τη μια στιγμή στην άλλη, όμως δες το σαν ένα χρέος προς εμένα. Τότε που έφυγες, μου επέστρεψες μόνο το νυφικό σου, ενώ μου είχες κλέψει τα πάντα. Δώσε μου τώρα πέντε ημέρες μαζί σου στον παράδεισο και ξοφλάς», ξετύλιξε την πρότασή του και, χωρίς να της δώσει χρόνο να συνειδητοποιήσει αυτό που της είχε πει, συνέχισε: «Μη μου απαντήσεις. Φεύγω την Τρίτη στις οχτώ το πρωί, μέσω Λονδίνου. Θα αφήσω το εισιτήριό σου στο αεροδρόμιο, στο γκισέ της Aegean. Δε χρειάζεται να με ενημερώσεις εάν θα έρθεις ή όχι. Εγώ, μέχρι να νιώσω το αεροσκάφος να ξεκολλάει από το έδαφος, θα σε περιμένω».

«Θα έρθω!» αναφώνησε, ξαφνιάζοντας τον ίδιο αλλά και τον εαυτό της.

Ο Ανάργυρος άνοιξε διάπλατα τα μάτια και τα χέρια του κι έμεινε να την κοιτάζει σαν χαμένος. «Είπες “θα έρθω” ή το θέλω τόσο πολύ που ακούω φωνές;»

«Προκαλείς την τύχη σου ζητώντας μου να το επαναλάβω. Την Τρίτη θα είμαι στην ώρα μου στο αεροδρόμιο. Τώρα θα μου επιτρέψεις αλλά πρέπει να φύγω. Εξάλλου κι εσύ έχεις να πάρεις ένα βραβείο, αν θυμάσαι».

«Μόλις το πήρα το βραβείο, μεταξένια μου. Άργησε πολύ η ζωή να μου το δώσει, αλλά δε θα της γκρινιάξω. Στη δικαίωση δεν υπάρχει ούτε νωρίς ούτε αργά. Σ’ ευχαριστώ! Δε θα το μετανιώσεις», ψέλλισε με τη λάμψη της ευτυχίας να στεφανώνει τη μορφή του.

Το μετάνιωσε το επόμενο κιόλας λεπτό η Άννα. Πέντε ημέρες μόνη μαζί του σε ένα παραδεισένιο νησί δεν είναι απλώς ένα μεγάλο λάθος, αλλά μια ενέργεια που αγγίζει τα όρια της

αυτοχειρίας, είχε σκεφτεί βλέποντάς τον να απομακρύνεται από κοντά της, μα ήταν πολύ αργά για να κάνει πίσω. Θα τη ζούσε την τρέλα κι έπειτα θα πλήρωνε τον λογαριασμό...

Ο χτύπος στην ξύλινη πόρτα του μπάνιου την τράβηξε βίαια από τις μνήμες του χθες. «Εγώ είμαι», άκουσε τη φωνή του Ανάργυρου και η πρώτη σκέψη που πέρασε από το μυαλό της ήταν να ανοίξει ένα παράθυρο και να το βάλει στα πόδια. *Πάλι φυγάς; Ως πότε;* διερωτήθηκε νοερά και ξεκλείδωσε αποφασιστικά την κλειδαριά.

Τον είδε να στέκεται μπροστά της, ημίγυμνος, πιο όμορφος από ποτέ. Οι διεσταλμένες κόρες των ματιών του και η ανάσα του που έβγαινε κοφτή ήταν αδιάψευστοι μάρτυρες του πόθου του για εκείνη.

«Έτρεχες;» τον ρώτησε βλακωδώς.

Κούνησε καταφατικά το κεφάλι του και την τράβηξε έξω από το μπάνιο. «Δεν άντεχα ούτε στιγμή μακριά σου. Το κινητό μου τηλέφωνο είναι κλειστό και οι οδηγίες που έδωσα στη ρεσεψιόν είναι ότι έχω απόλυτη ανάγκη απομόνωσης και να μη με ενοχλήσει κανείς μέχρι το απόγευμα. Είσαι μόνη και ανυπεράσπιστη, μικρή μου. Δεν υπάρχει πια καμιά δικαιολογία για να με αποφύγεις», της είπε παιχνιδιάρικα και άνοιξε τα χέρια του για να την αγκαλιάσει.

Του ξέφυγε η Άννα και, σφίγγοντας ακόμα περισσότερο τη ζώνη από το μπουρνούζι της, κατευθύνθηκε προς το μπαρ του δωματίου. «Θέλεις κάτι να πιεις;» του πρότεινε για να κερδίσει χρόνο.

«Θέλω να πιω τα χείλη σου. Θέλω να μεθύσω από τα φιλιά σου. Θέλω να παραδοθώ στα χέρια σου και να με οδηγήσεις στην τρέλα», της αποκρίθηκε.

«Μήπως πρέπει να κόψεις τις πολλές αισθηματικές ταινίες, Ανάργυρε; Στην πραγματική ζωή, τα πράγματα δεν είναι τό-

σο απλά», σχολίασε εκείνη και γέμισε ένα ποτήρι με κόκκινο κρασί.

«Αυτή είναι και η ομορφιά τους, καλή μου», της είπε ψιθυριστά και την επόμενη στιγμή βρέθηκε δίπλα της. «Αν δεν είσαι έτοιμη, το κατανοώ. Όμως θέλω να ξέρεις ότι κρατιέμαι με μεγάλη δυσκολία να μη σε αρπάξω στην αγκαλιά μου».

Έφερε τρέμοντας το ποτήρι στο στόμα της η Άννα και ήπιε μονορούφι το κόκκινο κρασί, σφαλίζοντας τα μάτια της. Το κάψιμο που αισθάνθηκε της έδωσε λίγα δευτερόλεπτα ανακούφισης, μα μόλις άνοιξε τα βλέφαρά της, συνειδητοποίησε ότι τα δύσκολα παρέμεναν εκεί, σε απόσταση αναπνοής, και την προκαλούσαν να τα αντιμετωπίσει.

«Φυσικά και δεν είμαι έτοιμη να κάνω έρωτα μαζί σου. Δύο δεκαετίες είναι η μισή μου ζωή. Σχεδόν δε θυμάμαι ότι κάποτε υπήρξαμε εραστές».

Τον πόνεσαν τα λόγια της, το γκρίζο σύννεφο που σκίασε το πρόσωπό του της γέννησε ενοχές. «Δε θυμάσαι ότι υπήρξαμε εραστές; Τυχερή είσαι. Είναι βάσανο να ζεις νοερά τις στιγμές που έχασες τα λογικά σου, με έναν άνθρωπο που δε θα είναι ποτέ ξανά δικός σου. Είναι μαρτύριο να αναζητάς σε ξένες αγκαλιές τη ζεστασιά της μοναδικής αγκαλιάς που σε έκανε ευτυχισμένο», είπε εκείνος σαν να σκεφτόταν μεγαλόφωνως και την κοίταξε με νόημα στα μάτια. «Είσαι τυχερή που δε θυμάσαι, μα άτυχη γιατί είμαι αποφασισμένος να σου θυμίσω και την παραμικρή λεπτομέρεια. Θα ξεκινήσω λύνοντας αυτή την ενοχλητική ζώνη που κρατάει το μπουρνούζι σου δεμένο και μου στερεί τη θέα του κορμιού σου, κι έπειτα θα χαϊδέψω κάθε γωνιά του με το βλέμμα μου. Μήπως άρχισες να θυμάσαι;»

Αναζήτησε μηχανικά το μπουκάλι με το κρασί η Άννα, αποφεύγοντας να του απαντήσει. Το χέρι του σταμάτησε το

δικό της τη στιγμή που ετοιμαζόταν να γεμίσει το ποτήρι της. «Δε χρειάζεται να γίνεις αλκοολική, μεταξένια μου. Μαζί θα αντιμετωπίσουμε όσα σε τρομάζουν», της είπε τρυφερά.

«Το απελπισμένο σεξ των πρώην εραστών που ξανασυναντιούνται έπειτα από χρόνια, αυτό με τρομάζει...» αποκρίθηκε μα τα δάχτυλά του δεν την άφησαν να συνεχίσει. Αφαίρεσε εντελώς τη ζώνη από το μπουρνούζι της και απομάκρυνε από πάνω της το βαμβακερό ύφασμα που σκέπαζε τα ψεγάδια του κορμιού της.

«Περίμενε, Ανάργυρε. Δε νιώθω άνετα... Έχω αλλάξει πολύ από τότε...» τον παρακάλεσε αδύναμα.

Τον είδε να κάνει ένα βήμα πίσω και να την κοιτάζει όπως έκανε πάντα πριν από την ερωτική τους επαφή. Η ματιά του γλίστρησε στα πέλματά της κι άρχισε να ανεβαίνει αργά προς τα πάνω, χαϊδεύοντας κάθε σπιθαμή του σώματός της. Ντράπηκε η Άννα. Το ταξίδι του βλέμματός του, το ίδιο που κάποτε την αναστάτωνε, τώρα την έκανε να αισθάνεται άσχημη, χοντρή, ανεπιθύμητη. Έσκυψε για να τραβήξει πάνω της το πεσμένο μπουρνούζι. Η υψωμένη φωνή του δεν την άφησε.

«Γιατί το κάνεις αυτό στον εαυτό σου, που να με πάρει ο διάβολος; Δεν ξέρω ποια εικόνα αντικρίζεις εσύ στον καθρέφτη σου, ούτε με νοιάζει να μάθω αν πέρασαν από τη ζωή σου άντρες που σε έκαναν να νιώθεις ντροπή για το σώμα σου. Θέλω μόνο να με κοιτάξεις και να μου πεις τι βλέπεις μέσα στα δικά μου μάτια».

Την πιο όμορφη εκδοχή του εαυτού της. Αυτό είδε στα μάτια του η Άννα. Ο Ανάργυρος δεν έβλεπε τα φουσκωμένα οπίσθιά της. Το λίκος που είχε συσσωρευτεί γύρω από την κοιλιά της, η κυτταρίτιδα στα πόδια της, η χαλάρωση του δέρματός της δε γίνονταν αντιληπτά από τη δική του όραση.

«Εσένα θέλω. Αυτή που έχω απέναντί μου. Όχι το κοριτσά-

κι του χθες. Είσαι η μόνη γυναίκα που αγάπησα. Ήμουν έτοιμος να σε κάνω ευτυχισμένη, λαχταρούσα να πραγματοποιήσω κάθε σου όνειρο. Δεν υπήρχε κάτι που δε θα έκανα για σένα. Άραγε το κατάλαβες ποτέ;» τη ρώτησε με παράπονο.

Παραμέρισε την ανάγκη της να παραδοθεί στην ηδονή εκείνη, οπλίστηκε με τη λογική της και απομακρύνθηκε από κοντά του. «Δεν είμαι η γυναίκα που νομίζεις, Ανάργυρε. Πρέπει να μάθεις γιατί τίναξα στον αέρα τον γάμο μας καταδικάζοντας τον εαυτό μου στη δυστυχία. Αν δε με αφήσεις να σου πω τώρα την αλήθεια, δε θα βρω τη δύναμη να το κάνω ποτέ», συμπλήρωσε σηκώνοντας το μπουρνούζι από το πάτωμα. «Θα πεις μαζί μου;» τον ρώτησε καθώς γέμιζε ξανά το ποτήρι της με κόκκινο κρασί.

«Όχι, Άννα. Θα ακούσω νηφάλιος όσα έχεις να μου πεις για να απολαύσω στον μέγιστο βαθμό αυτά που σκοπεύω να σου κάνω αμέσως μετά», αποκρίθηκε εκείνος με νόημα και κάθισε χαμογελώντας σε μια μεγάλη λευκή πολυθρόνα.

«Καλά έκανες και κάθισες. Αν είχες και ζώνη ασφαλείας, θα ήταν ακόμα καλύτερα, αφού είμαι υποχρεωμένη να σε γυρίσω βάρβαρα πίσω στον χρόνο. Έξι μήνες πριν από τη γαμήλια τελετή μας, που δεν ολοκληρώθηκε ποτέ...» ξεκίνησε την εξομολόγησή της.

Ο Ανάργυρος, γόνος μεγάλης επιχειρηματικής οικογένειας της Σαντορίνης, ετοιμάζεται να παντρευτεί την Άννα, ένα κορίτσι από την Ανάφη που εργάζεται στο υπερπολυτελές ξενοδοχείο του. Μια προκλητική ενέργεια της αδελφής του, της «τοξικής» Καλλίστης Σαντοριναίου, τινάζει τη γαμήλια τελετή στον αέρα και τρέπει τη νύφη σε φυγή. Είκοσι χρόνια μετά, η Άννα κι ο Ανάργυρος συναντιούνται τυχαία και αποφασίζουν να δραπετεύσουν για λίγο από τη ζωή τους, ταξιδεύοντας στον εξωτικό Μαυρίκιο. Εκεί, τους περιμένει «η πιο σκοτεινή νύχτα της ψυχής»...

Μια αληθινή ανθρώπινη ιστορία που κάτω από την επιφάνειά της κρύβει ένα ηφαίστειο έτοιμο να εκραγεί. Στα έγκατά του δεν κοχλάζει πύρινη λάβα, αλλά κάτι εξίσου ανελέητο και καταστροφικό· τα απωθημένα.

Η ζωή που ονειρευτήκαμε και δεν καταφέραμε να ζήσουμε στοιχειώνει νομοτελειακά αυτή που ζούμε; Ή μήπως η καρδιά μας διαθέτει έξοδο κινδύνου από τον λαβύρινθο των καταπιεσμένων επιθυμιών; Υπάρχει τρόπος να ξεφύγουμε από τα δεσμά του υποσυνείδητου; Ή το απωθημένο φυγείν αδύνατον;

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 25128